

Mk; 15:42-16:1-7.

Nem tudom, kivel hányszor fordult elő az, hogy beleütközött jó szándéka határaiba. Velem előfordul olykor, és mindig fájdalmas és rossz érzés. Kicsit bővebben kifejtve, arra gondolok, amikor tényleg valami jó szándék vezérel, és meg is teszek minden tőlem telhetőt, sőt még annál is többet egy csakugyan jó cél felé, de a cél mégis távol marad, és a cél elérésére minden igyekezetem és szándékom ellenére sem vagyok képes.

Pl.: Nagyon szeretném, hogy minden családtagom egészséges legyen. S amikor egyik gyermekünk beteg lett, emberileg igyekeztem mindent megtenni. Kipróbáltunk alternatív gyógymódokat és a hivatalos gyógyászati eljárásokat is. Energiánkat, pénzünket, időnket, szeretetünket odaszántuk a gyógyulás érdekében, s ezen felül rengeteget imádkoztunk is, de igyekezeteink nem vittek el bennünket a kívánt célhoz. A betegség megmaradt. Beleütköztünk jó szándékunk határába. Hiába a jó szándék, nem jutottunk el (legalábbis egyelőre) a célhoz. Fel kellett ismernünk, nincs képességünk rá.

De mondhatok példát az élet más területéről is. Előfordult velem olyan is, hogy valakivel konfliktusba keveredtem, annak ellenére, hogy egyáltalán nem állt szándékomban. Olyan emberről van szó, akit kifejezetten kedveltem, és egyáltalán nem akartam, hogy megromoljon a kapcsolat. És igyekezetem is keresni a kapcsolat gyógyításának a módját, és próbálkoztam hosszasan a „beszéljük meg” sajnos gyakran semmit nem érő módszerével. És nem lett belőle semmi. A jó szándékom, a békességre való törekvésem kudarcot vallott. Beleütközött a határaiba. A kapcsolat megszakadt, vagy úgy is mondhatjuk, meghalt. A jó szándék pedig kevés volt a feltámasztásához.

Ilyesmi helyzetben van felolvasott történetünk egyik emberi főszereplője is, arimátiai József. Egy igen kiváló férfiról van szó. A Biblia a következő jellemzést adja róla: Tekintélyes. Tekintélyét a zsidók is elismerik, hisz ezért lehet a nagytanács tagja. Lukács feljegyezi róla, hogy derék, igaz ember, igazságszerető, aki nem értett egyet Jézus perében a többiek döntésével. Márk elmondja róla, hogy Isten országát várta, János pedig azt is elárulja, hogy titokban Jézus tanítványa volt, de azért csak titokban, mert félt a zsidóktól. Márk viszont József bátorságát emeli ki, azt, hogy kockázatot vállalva elment Pilátushoz, és kikérte Jézus holttestét. Mátétól azt tudjuk meg, hogy gazdag ember József, a történetből pedig látjuk, hogy áldozatkész is, hiszen vagyonából Jézus szolgálatára bocsát most is annyit, ami éppen szükséges; magára vállalja a temetési költségeket.

Itt van tehát a történetben ez az alapvetően jó szándékú ember, aki ráadásul még Jézus tanítványa is, és aki szemlátomást nem restell cselekedni sem azért, hogy Jézusnak szolgáljon. Nem csak a meglévő képességeit mozgósította, pl. azzal, hogy gyalocsot és más temetéshez szükséges dolgokat vásárolt, hanem kitágította saját határait, túllépte saját árnyékát azzal, hogy legyőzte félelmét, és bátran elment Pilátushoz. Amit eddig félelmében titkolt, azt most nyíltan felvállalta: *„Igen. Én Jézusnak szeretnék szolgálni. Én szeretném Jézusnak megtenni mindazt, amit még egyáltalán meg lehet tenni az adott helyzetben. Szeretném megtenni azt, amire képes vagyok, megadom Jézusnak a végtisztességet”.*

Milyen szomorú dolog ez. Itt van egy ember, aki szereti Jézust. Itt van ez a József, aki megfeszíti az erejét. Itt van, aki megteszi azt, ami nem esik nehezére, ti. pénzt áldoz, és megteszi azt is, amire eddig képtelennek érezte magát, félelmét legyőzi, és nyilvánosan felvállalja Jézust. Itt van ez az ember, aki erejét megfeszítve, jó szándékkal cselekszik, és mire elég ez? – Mindez már semmit nem hoz helyre. Ez a jó szándék, már semmi lényeg nem tud változtatni. Ez már nem egyéb csak a halál szolgálata.

Persze. Fontos a temetés is. És nagyon szép a gesztus, amelyet arimátiai József tesz. De erre szokták azt mondani a realizmus és cinizmus határán egyensúlyozok, hogy „ez csak annyit ér, mint halottnak a csók”. Szép, szép, de min változtat?

Elég elszomorító az, mikor a legnemesebb szándékunk is csak ennyit ér. Elég elszomorító, ha abba ütközünk, hogy minden képességünket összeszedve, sőt, önmagunkat felülmúlva tettünk meg mindent, és még mindig csak a halált, a múlandóságot szolgáltuk. Egy a lehetőségekhez mért szép temetés. Ennyire futotta a jó szándékból. *Mint amikor mi is megadjuk valakinek a végtisztességet. És ez teljesen jó, hogy jó szándékunkba ez is bele tarozik. De hány koporsó szöveget vertem be azzal, hogy élete napjait veszekedésekkel keserítettem? Hány napot vettem el tőle azzal, ahogy életében viselkedtem vele?* A jó szándék sokszor csak egy szép temetésre, a halál szolgálatára elég, de arra, hogy életet megtartson, pláne meg életet adjon, kevés. Rossz kimondani ezt, de ennyi telik tőlünk, ennyire futja az ember jó szándékából: József prezentál Jézusnak egy szép temetést.

De jó, hogy nem ér itt véget a történet. De jó, hogy nem József a történet egyetlen szereplője. De jó, hogy a véges képességű és határaiba ütköző emberen túl van egy másik szereplő is. De jó, hogy a történetben ott van a végtelen lehetőségekkel rendelkező Isten. És de jó, hogy a történetünk második felében már az ő cselekedetét láthatjuk. **Mennyire más ez**, mint amire az embertől futja. Az ember a temetéssel, a szertartással, a gyaloccsal, sírral, kővel, illatszerrel elviselhetővé próbálja tenni a bűn következményét, a halált. Megpróbálja szeme elől a barlang mélyére elrejtetni, megpróbálja orra elől az illatszerekkel eltakarni. – Ez az ember megoldása.

És Istené? Isten megoldása a halálra, hogy egyszerűen életet ad. Ezt tette Jézus is. Emlékezzünk csak vissza. Jézus nem szép temetést rendezett barátjának, Lázárnak, hanem feltámasztotta. Nem átvállalta a naini özvegytől fia temetésének költségét, hanem további életévekkel ajándékozta meg. Nem illatszerekkel kente be Jairus halott leánykáját, hanem életet adott neki. Isten nem a világ legnagyobb felhajtású temetését rendezte meg Fiának, Jézusnak, hanem feltámasztotta az örökéletre. Mert Isten akarata és megoldása az ÉLET! Ő életet ad. Ilyen a mi Istenünk. Ilyet csak ő tud, de Ő TUD! Mi ezt elképzelni sem tudjuk, ő viszont megcselekszi. Igaz, lehet, hogy nem rögtön akkor, amikor az ember szeretné. A kétségbeesett, szomorú asszonyok biztos azt szerették volna, ha már a sírig el sem jut, és már feltámad. És biztos, hogy számukra nagyon hosszú volt a péntektől vasárnapig terjedő idő. De a lényeg nem ez. A lényeg az, hogy az Isten megcselekszi a csodát, életre kelti azt, amit az ember bűnével megölt, elrontott.

A passió történetben ez nagyon látszik. Az ember itt nagyon elrontott valamit. Az ember megölte Isten legcsodálatosabb ajándékát, Isten egyszülött Fiát, Isten kegyelmének egyetlen forrását, elvesztett boldogságunk megtalálásának egyetlen reménységét. Az ember megölte, elrontotta, és mit tud tenni még a legnemesebb szándékú is? Rendez egy temetést! Kétségbeejtő... Groteszki... Nevetséges... Tragikus... Rendez egy szép temetést, és ezzel próbálja helyrehozni, hogy bűneivel Jézust a kereszthalálba küldte. Konkrétan József, e tekintélyes férfi, a nagytanács tagja, még lehet, hogy meg is szavazta Jézus elítélését. Nem olvastunk róla, hogy egy ellenszavazattal ítélték volna el. (Azt olvassuk ugyan, hogy nem értett egyet a döntéssel, de hogy tiltakozott volna, arról nem esik szó. Egyébként láttam én már úgy szavazni embert, hogy miközben az igennél tartotta fel a kezét, közben azt mondta: „*Különbem nem értek egyet.*”) Józsefnél sem olvastunk róla, hogy ő nemmel szavazott volna, vagy kivonult volna tiltakozásul a teremből. Nem olvastuk, hogy ő Pilátus előtt Jézust kiáltott volna, amikor a sokaság Barabást. Ő ezen a napon ugyanolyan gyáván viselkedett, mint Péter, aki letagadta, hogy ismeri Jézust. Ennyire futotta, de most rendez egy szép temetést.

Ne ítéljük el őt! Ne feledjük el, hogy ilyen tömegnyomás alatt, mint József volt, az emberek 90%-a (ha nem 99) ugyanúgy viselkedett volna, mint József. Ne feledjük el, hogy sokszor egy-egy szép temetésen a mi hatalmas koszorúink is a koporsószőgeket takarják, amiket korábban mi vertünk be az elhunyt életébe az ellene elkövetett bűneinkkel. (Nyilván nem mindig, de előfordulhat ilyesmi) És főleg ne felejtjük el, hogy Jézusba hány szöveget vertünk be mi is bűneinkkel. Mert Jézus halálát nem csak a konkrét szöveget verő római katonák okozták. És nem csak az igazságtalan ítéletet hozó Pilátus meg a zsidó nagytanács. És nem csak az akkor és ott élt rosszindulatú emberek. Hanem mi is. Mi is ludasok vagyunk Jézus halálában. Mi is testébe verjük bűneinkkel a szöveget. És mit tudunk tenni, ha rájövünk, hogy bűneinkkel eltoljuk magunktól az életet? Sírhatunk, mint Péter. Felköthetjük magunkat, mint Júdás. Vagy rendezhetünk szép gyászszertartást Jézusnak, mint József. – De mindez mit ér? Semmit, de az ember erre képes. Milyen jó, hogy Istennek ma is más válasza van, mint nekünk. Milyen jó, hogy Isten ma is egyszerűen életet ad. Milyen jó, hogy ma is az élő Krisztus közösségét adja nekünk az istentiszteleten a gyülekezet közösségében és az úrvacsora látható jegyein keresztül is. Milyen jó, hogy az ő kegyelme láthatóvá válik. S milyen jó, hogy mi az ő életadó kegyelmében részesülhetünk. És ő képes életre kelteni halott dolgainkat is. Ő képes életet lehelni egy haldokló házasságba. Ő képes megeleveníteni sértettségektől kivérzett emberi kapcsolatainkat is. Ő képes feléleszteni azt, amit mi bűneinkkel megöltünk; lelkünk tisztaságát, gyermekien őszinte hitünket, a belé és általában a jóba vetett bizalmunkat, és majd végezetül a sírba hulló életünket. Isten fel tud támasztani. Isten örökéletet tud adni. És ő ad is mindazoknak, akik szeretik őt. Akik számára nem üres kegyeskedés a vele való kapcsolat. Ad feltámadást azoknak, akik szeretetük jelét mutatják, még ha olyan kis bénácskán is, ahogy mi korlátozott lehetőségű emberek képesek vagyunk rá. Mert ilyen kegyelmes és hatalmas az az Isten, aki még a gyáva és gonosz emberek gyilkos tettéből, Jézus keresztre feszítéséből is jót tudott kihozni. Nem is akármilyen jót: a világ megváltását, minek következtében feltámadhatunk, és mennyei örökéletünk lehet. Ámen.

1. Milyen ember volt arimátiai József, ahogy az igéből megismerjük őt?
 2. Hol volt, mit csinált arimátiai József Jézus pere alatt?
 3. Milyen áldozatot vállalt arimátiai József Jézusért? Milyen kockázatot vállalt és milyen nem? Ma mennyibe kerül egy viszonylag egyszerű temetés?
 4. Mennyit tudott Arimátiai József segíteni Jézuson? Fontos volt-e, hogy amennyit tudott, azt megtette?
 5. Hogyan cselekedett ebben a történetben az Isten? Mennyiben más az ő tette, mint az embereké?
- a) Milyen eseteket tudsz említeni, amikor a jó szándékod nem tudott segíteni? Fontos volt ennek ellenére a jó szándék? Esetleg elismerést is kapott a jó szándék a sikertelenség ellenére is?
 - b) Előfordult, hogy valaki meghalt az ismerőseid közül, és az az érzés motoszkált benned, hogy néhány „koporsószőggel” te is hozzájárultál? Mit tettél, ha lelkiismeret furdalásod volt valakivel kapcsolatban, aki meghalt?
 - c) Isten az ember gyilkos tette után is tudott életet fakasztani. Vannak a te életedben „halott vagy haldokló” dolgok, melyek Isten feltámasztására várnak? Esetleg van olyan tapasztalatod, hogy valami (kapcsolat, ügy, reménység, stb.) „halott” volt életedben, de Isten feltámasztotta?
 - d) Számodra jelent tényleges vigasztalást a gyászban és valódi reménységet a halálfélelemben az a hit, hogy Isten feltámasztja a halottakat?